

Arrest

nr. 74 499 van 31 januari 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel, Immigratie en Maatschappelijke Integratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 10 mei 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 8 december 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 december 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 januari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. CHEBA-EMIMOU, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE VYVER, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 15 december 2009 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 8 december 2010 treft de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing waarbij de in punt 1.1 bedoelde aanvraag onontvankelijk verklaard wordt. Deze beslissing wordt betekend op 11 april 2011 en vormt de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“(...) De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006. De bijgevoegde geboorteakte kan niet aanvaard worden als een identiteitsbewijs gezien de omzendbrief van 21.06.2007 (punt II C 1-b) stelt dat het voorgelegde identiteitsbewijs een internationaal erkend paspoort of een gelijkwaardige reistitel, of een identiteitskaart dient te zijn. Betrokkene toont niet op geldige wijze aan dat hij zich in de onmogelijkheid bevindt om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België. De motivering waarom betrokkene vrijgesteld zou zijn van de verplichting een kopie van het identiteitsdocument voor te leggen, namelijk dat hij een paspoort heeft aangevraagd, doch tot op heden nog niet bekomen heeft, wordt bijgevolg niet aanvaard door onze dienst. Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en asielbeleid waarbij hem bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

• De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1, 1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en/of geldig visum. (...)

2. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaande middelen blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

2.1. In een eerste middel werpt verzoeker op *“Schending van de bepalingen van art. 9bis, §1 van de wet van 15 december 1980 wet betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.”*

Verzoeker betoogt als volgt:

“De staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid heeft in een zeer summier gemotiveerde beschikking, de aanvraag tot regularisatie van verzoeker afgewezen als ongegrond.

De staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid stelt volgende redenen voorop (...)

De Staatssecretaris heeft in de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoeker in toepassing van artikel 9bis Vreemdelingenwet, een manifeste beoordelingsfout gemaakt, door aan verzoeker mee te delen dat zijn aanvraag tot regularisatie ongegrond wordt verklaard.

De Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid baseert zich voor de afwijzing van de aanvraag op artikel 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980 en de omzendbrief van 21 juni 2007.

Volgens de Staatssecretaris kan de bijgevoegde geboorteakte niet worden aanvaard als een identiteitsbewijs gezien de omzendbrief voorschrijft dat het voorgelegde identiteitsbewijs een internationaal erkend paspoort of een gelijkwaardige reistitel of een nationale identiteitskaart moet zijn.

Zowel de omzendbrief dd. 21 juni 2007, als artikel 9bis van de wet van 15.12.1980 voorzien evenwel in een uitzondering, indien de vreemdeling zijn onmogelijkheid om het vereiste document in België te verwerven aantoonde.

Welnu, in de regularisatieaanvraag heeft verzoeker duidelijk de redenen aangegeven die ertoe hebben bijgedragen dat een kopie van het paspoort onmogelijk kon worden bijgebracht.

Gezien de geboortedatum van verzoeker, kon er ten vroegste op 16 november 2009 een aanvraag worden gedaan voor het bekomen van een paspoort bij het Marokkaanse consulaat.

De aanvraag werd tijdig gedaan, doch de paspoort kon ten vroegste worden afgeleverd op 14 december 2009. Het is slechts op 15 december dat de paspoort effectief kon worden opgehaald bij het Marokkaanse Consulaat, d.i. de uiterste datum waarop een aanvraag tot regularisatie kon worden ingediend.

Gezien verzoeker in de onmogelijkheid was om tijdig aan zijn raadsman een kopie van het paspoort bij te brengen, werd een kopie van de geboorteakte overgemaakt, waarin eveneens de identiteitsgegevens van verzoeker vermeldt staan.

Door geen rekening te houden met de argumenten van verzoeker en de situatie van overmacht waarin hij verkeerde, heeft de staatssecretaris art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1950 geschonden en evenmin

rekening gehouden met de richtlijnen omschreven in de omzendbrief dd. 21 juni 2007 onder punt II C 1-b.

Dat het middel ernstig is.”

2.2. Verwerende partij repliceert als volgt in haar nota met opmerkingen:

“(…) De verwerende partij laat gelden dat artikel 9bis § 1, waarop verzoeker zich beroept, als volgt luidt:
"§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:
- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop het beroep niet toelaatbaar wordt verklaard; - de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoot.” (…)

Terwijl uit de Omzendbrief betreffende de wijzigingen in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen tengevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006, duidelijk blijkt:

"Het nieuwe artikel 9bis stelt als algemene regel dat de vreemdeling dient te beschikken over een identiteitsdocument. In dit verband kunnen enkel een internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, of een nationale identiteitskaart aanvaard worden. Het is hierbij niet vereist dat deze documenten nog steeds geldig zijn.” (…)

Verzoeker heeft - zoals in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt vermeld - nagelaten om de noodzakelijke documenten (kopie van het internationaal paspoort / identiteitskaart of motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9 bis, § 1 van de wet) over te maken bij de aanvraag o.g.v. artikel 9 bis Vreemdelingenwet, zodat de gemachtigde van de federale Minister van Migratie- en Asielbeleid geheel terecht beslist heeft om de aanvraag van verzoeker onontvankelijk te verklaren.

"De bedoeling van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is een duidelijk kader te scheppen voor de aanvraag tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf, die in buitengewone omstandigheden wordt ingediend door een vreemdeling bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Zo wordt duidelijk bepaald dat een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of daarmee gelijkgestelde reistitel, onontbeerlijk is: de machtiging tot verblijf kan niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is. Er dient vermeden te worden dat verblijfsvergunningen dienen om de (gewilde) onduidelijkheid over de identiteit te gaan regulariseren. (…)

Hieruit volgt dat de verblijfsmachtiging enkel in het Rijk kan worden aangevraagd indien voldaan is aan de beide navolgende cumulatieve ontvankelijkheidsvoorwaarden: 1° er zijn buitengewone omstandigheden aanwezig om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen;

2° de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument of toont aan dat hij zich bevindt in één van de gevallen waarin deze voorwaarde niet van toepassing is. De bewijslast voor het voldaan zijn aan de vereiste te beschikken over een verblijfsdocument dan wel van het feit dat hij zich in één van de gevallen bevindt waar deze voorwaarde geen toepassing vindt, rust op de aanvrager.

Zoals uit de bestreden beslissing blijkt, is de aanvraag om machtiging tot verblijf als niet ontvankelijk afgewezen omdat de aanvraag niet vergezeld ging van hetzij een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, of van een kopie van de nationale identiteitskaart, hetzij van een geldige motivering die toelaat verzoeker vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet.(…)

De Raad wijst erop dat in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet nader wordt toegelicht wat onder "identiteitsdocument" dient begrepen te worden, maar dat de omzendbrief van 21 juni 2007 betreffende de wijzigingen in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen tengevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006 (hierna: de omzendbrief van 21 juni 2007) aangeeft welke identiteitsdocumenten in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet aanvaard worden:
"Het nieuwe artikel 9bis stelt als algemene regel dat de vreemdeling dient te beschikken over een identiteitsdocument. In dit verband kunnen enkel een internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, of een nationale identiteitskaart aanvaard worden." (Omszendbrief 21 juni 2007, p. 7).

In de bijhorende voetnoot wordt hierover gesteld dat: "Deze interpretatie vindt steun in de memorie van toelichting van artikel 4 van de wet van 15 september 2006, en in het analoge artikel 7 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007".

De memorie van toelichting stelt inzake het nieuwe artikel 9bis van de Vreemdelingenwet het volgende: "De bedoeling van artikel 9bis is een duidelijk kader te scheppen voor de aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf, die in buitengewone omstandigheden wordt ingediend door een vreemdeling bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Zo wordt duidelijk bepaald dat een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of daarmee gelijkgestelde reistitel, onontbeerlijk is: de machtiging tot verblijf kan niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is. Er dient vermeden te worden dat verblijfsvergunningen dienen om de (gewilde) onduidelijkheid over de identiteit te gaan regulariseren." (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van toelichting, Pari. St. Kamer, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 33).

Het is bijgevolg niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de minister het document dat door verzoeker zelf als een geboorteakte wordt bestempeld, niet aanvaardt als een geldig identiteitsbewijs.

Zoals reeds gesteld, rust de bewijslast voor het voldaan zijn aan de vereiste te beschikken over een identiteitsdocument dan wel van het feit dat hij zich in één van de gevallen bevindt waar deze voorwaarde geen toepassing vindt, op de aanvrager.

(...)

De gemachtigde van de minister heeft niet op kennelijk onredelijke wijze geoordeeld dat de aanvraag niet vergezeld ging van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9bis, <j>7 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker maakt geen schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet aannemelijk. (nr. 28 487 van 10 juni 2009)

Zoals in de bestreden beslissing terecht wordt gemeld kunnen de door verzoeker voorgelegde documenten niet worden beschouwd als identiteitsdocument in de zin van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker heeft nagelaten te voldoen aan de wettelijke voorwaarden, zodat de bestreden beslissing geheel terecht tot stand is gekomen.

" De bedoeling van artikel 9 bis is een duidelijk kader te scheppen voor de aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf, die in buitengewone omstandigheden wordt ingediend door een vreemdeling bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Zo wordt duidelijk bepaald dat een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of daarmee gelijkgestelde reistitel onontbeerlijk is. " (R.v.V. nr. 3808 van 20.11.2007) (...)

Waar verzoeker voorhoudt dat hij in zijn aanvraag had aangegeven om welke redenen het voor hem onmogelijk was om een identiteitsdocument voor te leggen, laat de verwerende partij gelden dat dit geenszins blijkt uit de aanvraag.

De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. (Zie ook: RvV, nr. 509, 29 juni 2007)

In verzoekers middel is met deze regel geen rekening gehouden, waardoor het geenszins tot de beoogde nietigverklaring kan leiden.

Uit het administratief dossier en ook uit de inhoud van het verzoekschrift blijkt dat de aanvraag van verzoeker niet vergezeld ging van een kopie van een identiteitskaart die voldoet aan de wettelijke vereisten, zodat de gemachtigde geheel terecht heeft beslist de aanvraag van verzoeker onontvankelijk te verklaren.

Verzoekers beschouwingen aangaande de vermeende duurzame lokale verankering doen niet ter zake.

Verzoekers beschouwingen zijn niet ernstig.

Door de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid werd geheel terecht beslist verzoekers aanvraag onontvankelijk te verklaren.

Het eerste middel is niet ernstig en kan niet worden aangenomen."

2.3. De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 9bis, §1, van de Vreemdelingenwet, dat het volgende bepaalt:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop het beroep niet toelaatbaar wordt verklaard;
- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoont.”

2.4. In casu wordt verzoekers aanvraag om verblijfsmachtiging op een gemotiveerde wijze onontvankelijk verklaard aangezien de gemachtigde van de staatssecretaris oordeelde dat “de aanvraag niet vergezeld ging van een kopie van een internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980 (...).”

2.5. Verzoekers kritiek is gericht tegen de volgende passage van de bestreden beslissing:

“Betrokkene toont niet op geldige wijze aan dat hij zich in de onmogelijkheid bevindt om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België. De motivering waarom betrokkene vrijgesteld zou zijn van de verplichting een kopie van het identiteitsdocument voor te leggen, namelijk dat hij een paspoort heeft aangevraagd, doch tot op heden nog niet bekomen heeft, wordt bijgevolg niet aanvaard door onze dienst”.

2.6. Verzoeker houdt voor dat geen rekening werd gehouden met zijn argumenten inzake de onmogelijkheid om een paspoort te verkrijgen en de situatie van overmacht waarin hij verkeerde, maar te dezen dient de Raad vast te stellen dat de situatie die verzoeker in zijn verzoekschrift op gedetailleerde wijze uit te doeken doet, niet kan gelezen worden in zijn in punt 1.1. bedoelde aanvraag die zich bevindt in het administratief dossier, waarin verzoeker zich ertoe beperkte het volgende mee te delen: “Gezien de heer [B.] nog maar zeer recentelijk 18 jaar is geworden werd er een paspoort aangevraagd, doch deze heeft hij tot op heden nog niet bekomen. De heer [B.] brengt wel een geboorteakte bij, waaruit zijn identiteit blijkt.”

2.7. De Raad acht het dan ook geen beoordelingsfout van de verwerende partij in het licht van artikel 9bis, §1 van de Vreemdelingenwet dat zij verzoekers argument dat hij een paspoort heeft aangevraagd maar dit nog niet gekregen heeft, niet aanvaardt als een motivering waarbij de onmogelijkheid om een identiteitsdocument voor te leggen wordt aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

2.8. In een tweede middel werpt verzoeker op, “Schending van de materiële motiveringsverplichting; Schending van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, de zorgvuldigheidsverplichting en het redelijkheidsbeginsel”.

Verzoeker betoogt als volgt:

“In het verzoek tot regularisatie van verzoeker dd. 15 december 2009 worden redenen aangehaald, die aantonen dat verzoeker in de onmogelijkheid verkeerde om een kopie van het paspoort bij te brengen. Meer bepaald heeft verzoeker gemotiveerd dat hij, gezien zijn minderjarigheid, een paspoort slechts ten vroegste einde november kon worden aangevraagd. Dit is effectief ook gebeurd en de paspoort is ten vroegste afgeleverd op 14 december 2009. Het verloop van de feiten tonen aan dat verzoeker wel degelijk, om redenen buiten zijn wil, niet eerder een paspoort kon bekomen. De Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid heeft deze motivering evenwel in één zin ter zijde geschoven, in volgende bewoordingen : ‘De motivering waarom betrokkene vrijgesteld zou zijn van de verplichting een kopie van het identiteitsdocument voor te leggen, namelijk dat hij een paspoort heeft aangevraagd, doch tot op heden nog niet bekomen heeft, wordt bijgevolg niet aanvaard door onze dienst.’ Op geen enkele manier geeft de Staatssecretaris aan waarom de aangehaalde motieven van verzoeker niet afdoende zouden zijn, noch waarom deze redenen geen situatie van overmacht zouden inhouden. Er wordt geen effectieve toetsing uitgevoerd van de aangevoerde redenen aan artikel 9bis, §1 wet van 15.12.1980. Artikel 9bis, §1 wet van 15.12.1980 voorziet immers in een uitzondering om de gevraagde identiteitsbewijzen voor te leggen ‘wanneer de vreemdeling in de onmogelijkheid verkeert om deze bij te brengen’. De Staatsecretaris beperkt er zich enkel toe om de bewuste wetsartikelen aan te halen en aan te geven dat hieraan niet zou zijn voldaan. Door bijgevolg zonder enige motivering, de situatie van

verzoeker af te wijzen en zonder enige verificatie van de vooropgestelde redenen te stellen dat deze 'niet worden aanvaard', schendt de Staatssecretaris de materiële motiveringsplicht. Aan de materiële motiveringsplicht is slechts voldaan, wanneer een beslissing wordt geschraagd door deugdelijke motieven, dit omvat zowel het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, als het consistentiebeginsel. Een bestuurshandeling is slechts gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten, maar ook op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid. Dat echter niet is voldaan aan de materiële motiveringsplicht. Dat het middel ernstig is."

2.9. Verwerende partij repliceert als volgt in haar nota met opmerkingen:

"(...) Opnieuw beweert verzoeker dat hij in de aanvraag 9 bis op afdoende wijze heeft aangetoond dat het voor hem onmogelijk is om een identiteitsdocument te bekomen. Dienaangaande merkt de verwerende partij op dat in de aanvraag enkel het volgende wordt vermeld :

" Gezien de heer [B.] nog maar zeer recentelijk 18 jaar is geworden werd er een paspoort aangevraagd, doch deze heeft hij tot op heden nog niet bekomen. De heer [B.] brengt wel een geboorteakte bij, waaruit zijn identiteit blijkt. "

Verzoeker toont derhalve niet aan dat het voor hem onmogelijk is om een paspoort te bekomen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. R.v.St, nr. 101.624 van 7 december 2001).

Zoals in de bestreden beslissing terecht wordt vermeld geeft verzoeker enkel aan dat hij een identiteitsdocument heeft opgevraagd, doch tot op heden nog niet heeft bekomen.

Er dient dan ook te worden besloten dat de bestreden beslissing ten genoegen van recht met draagkrachtige motieven, die de bestreden beslissing inhoudelijk ondersteunen, is omkleed.

Gelet op het voorgaande is de verwerende partij dan ook de mening toegedaan dat verzoekers enig middel niet kan worden aangenomen.

Verzoekers tweede middel is niet ernstig en kan niet worden aangenomen."

2.10. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht betreft moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitevinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.11. Verzoeker kan gelet op de motivering van de bestreden beslissing niet dienstig voorhouden dat de verwerende partij zich ertoe beperkt "de bewuste wetsartikelen aan te halen en aan te geven dat hieraan niet zou zijn voldaan." Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat het nog niet verkrijgen van een aangevraagd paspoort niet aanvaard wordt als motivering dat men zich in de onmogelijkheid bevindt om het vereiste identiteitsdocument in België te verwerven. Verzoeker verwacht blijkens zijn verzoekschrift een meer gedetailleerde motivering in de bestreden beslissing aangaande de in zijn punt 1.1. bedoelde aanvraag gegeven motivering inzake de onmogelijkheid tot het verkrijgen van een identiteitsdocument maar te dezen dient verwezen te worden naar de bespreking van het eerste middel waaruit blijkt dat verzoeker in se heeft gesteld dat hij een paspoort heeft aangevraagd maar dat hij dit nog niet gekregen heeft. Verzoeker kan niet verwachten dat de verwerende partij aan de hand van de

minieme informatie die hij verstrekt bepaalde elementen dient te veronderstellen of zelf bijkomende informatie bij hem dient op te vragen teneinde zijn situatie uit te klaren. Het komt de aanvrager van een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet toe om zelf zorgvuldig te zijn bij het opstellen van de aanvraag en alle relevante informatie mee te delen. De bewijslast inzake de onmogelijkheid om een identiteitsdocument te verschaffen ligt immers bij de aanvrager.

Het tweede middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig januari tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA